

Vážení a drazí spolužáci, kamarádi, kamarádky

Promočního ročníku 1975 – obor stomatologie

Úvodem je nutné podotknout, že včerejší den, i když jsem si to před tím nemyslel, ve mně zanechal hluboký dojem. Spojení všeho: setkání s některým z Vás po padesáti letech, s vnímáním genia loci, okázalosti a důstojnosti promočního aktu, charismatu, úcty a pokory akademiků a v neposlední řadě následné neformální setkání v hospůdce, kde jsme mnohdy jako studenti prospěšně trávili volné chvíle mezi učením, mne probudilo ve tři ráno a vznikla nutkavá myšlenka, uchovat tyto dojmy a pokusit se neuměle vyjádřit své pocity. Věřím, že i na většinu z Vás chvíle setkání při Zlaté promoci zanechala podobnou vzpomínku.

Já zvlášť se cítil zavázán pověřením zformulovat závěrečnou řeč za nás „studenty“ v duchu této slavnostní chvíle. Snad se to trochu povedlo. Proto, a nejen proto Vám text mé „Filipiky“ teď už ke Zlatým doktorům v závěru úvahy přikládám.

Omluvte má možná neumělá slovní spojení, holt jsou tři ráno, 21. listopadu 2025 a přece jenom, brzké probuzení a padesát let tance v rytmu vrtačky může zanechat následky.

Sonda do hlubin „Študákovy duše“ – Zlatá promoce

Čas: 20.11.2025 hodin: 10.00

místo: Klášter Hradisko – slavnostní aula

Je zvláštní, co všechno dokáže člověku proběhnout hlavou ve chvíli, kdy usedá do slavnostního sálu ke Zlaté promoci. Na podiu stojí akademici, všichni mladší než vy – mihne se vám vzpomínka padesát let stará, kdy jste vy mladí stáli před ctihodnými, tehdy pro vás „kmety“. Mezi hosty sedí členové rodiny a přátelé. V sále je šum posledních příprav, na židlích máte lístky se svými jmény, podle kterých kupodivu přesně mnohé znovu poznáváte – a přesto je to všechno jen kulisa. To hlavní představení se odehrává uvnitř. Uvnitř vás.

Najednou se vrací čas. Ne po letech, ale po celých desetiletích.

Jako jemné *déjà vu* se v mysli otevře obraz mladíka, který tehdy před padesáti lety přísahal, že bude sloužit medicíně, lidem, a především svému svědomí. Mladík s očima plnými ideálů, s odvahou, hrdostí sám na sebe, že už „něco dokázal“ a s pocitem, že svět je otevřený a čeká jen na něj.

Dokázal, ale jen první batolecí krůček.

A pak se znenadání ti dva – tehdejší absolvent a současný lékař – potkají. Jeden stojí na začátku, druhý kouká zpříma do zpětného zrcátka času.

A mezi nimi se rozprostírá všechno: Hodiny praxe, dny a roky u vrtačky či jiného mučícího nástroje, generace pacientů, z nichž vzniklo mnoho přátel, malé i velké bitvy v profesi či rodině, chvíle radosti i chvíle absolutního vyčerpání.

Člověk si uvědomí, jak krásná a zároveň nesmírně náročná to byla cesta. Když Spectabilis čte malé medailonky přítomných, uvědomíte si, jak významné osobnosti medicíny vyrostly z vašich kamarádů, s kterými jste chodili třeba do hospody nebo za holkama.

Jak je vlastně zázrak, že se po půlstoletí znovu ocitáte v roli“ právě promovaného „– ne však s naivitou a s pocitem kroku do neznáma, ale s pokorou. Ne s obavami, ale s hlubokým vědomím toho, co život a medicína znamenají. A máte nutkavou potřebu, tento pocit sdělit, zejména mladé generaci. Bohužel, toto nutkání má někdy na mladou generaci mnohem menší účinek, než si představujete.

Zlatá promoce má svou jedinečnou symboliku. Není to jen ceremoniál. Je to tichý dialog mezi vaší minulostí a přítomností, chvíle, kdy se člověk zastaví a dovolí si být hrdý. Ne na úspěchy, ale na výdrž. Ne na počty výkonů, ale na schopnost zůstat kamarádem, dobrým kolegou – člověkem s empatií a úctou k práci ostatních.

A když se nakonec znovu pronese slavnostní slib, tentokrát s šedinami místo bujné hřívy, promění se v něco mnohem hlubšího. Není to začátek kariéry, ale potvrzení smyslu celé životní dráhy.

Zlatá promoce je tak vlastně trochu zázrakem. Otevře bránu do vzpomínek, dovolí člověku vrátit se tam, odkud vyšel, a zároveň jej nechá pochopit, jak daleko došel. A v tom je její krása. Kruh se symbolicky uzavře – a zároveň člověk cítí, že zůstává nekonečně otevřený. Otevřený pro další životní výzvy s nadějí, že ještě něco dokáže. A je třeba dodat, že každý z nás je strůjcem a režisérem těchto výzev. I po Zlaté promoci není nutné prohánět hlavou myšlenku „Na to už jsem starej“. Je nutné si uvědomit, že stáří není hendikep, ale uvědomění si cesty prožitků, zkušeností, omylů, vítězství a hodnoty života.

A pak se rozhlédnete kolem sebe. Tam kde před padesáti lety seděli mladí, sebevědomí, krásní lidé s jiskrou v očích, dnes vidíte tváře poznamenané životem, zkušeností, radostmi i bolestí. Tehdy jsme se po sobě dívali očima mladých – oceňovali jsme úsměvy, eleganci, výrazné rysy, krásu našich spolužáků, vlastně jsme obdivovali zejména zevnějšek. Dnes po půlstoletí je všechno jinak.

Co tehdy bylo jen tvarem obličeje nebo barvou očí, atd...(pánové se domyslí) dnes překryly příběhy. Vrstevnice let dodaly každému z nás výraz, která dokáže vytvořit jen čas. A najednou si uvědomíte, že ta skutečná krása přichází až s ním. Když Spectabilis,

pan děkan, čte malé medailonky všech kolegů, v jeho tváři vidíte úsměv, úctu a poděkování každému z vás, jste dojati, co lidé dokážou. Stejní lidé, s kterými jste studovali, chodily za zábavou, třásli se před zkouškami.

Díváte se na své spolužáky a víte, že už nevidíte jen tvář – vidíte celý život. Vidíte odhodlání těch, kteří se nevzdali ve chvílích, kdy nebylo snadné jít dál.

Pro mne je zvlášť inspirující příběh přítele Jindřicha, který je o nezlomnosti lidské vůle. O schopnosti a soudržnosti rodiny, která na úkor všech těžkostí mu byla a stále je velkou oporou a má lví podíl na jeho návratu k milované profesi od predikovaného kuadraplegika k sebevědomému DOKTOROVI stojícího u křesla.

Když jste všímaví – vidíte něhu v očích těch, kteří prožili ztráty. Vidíte tichou hrmost lidí, kteří si odpracovali svou cestu v medicíně, často dlouhou, někdy vyčerpávající, ale vždy naplněnou smyslem. Dovedete si jasně představit, kolik lidských osudů bylo vámi vesměs pozitivně změněno. Víte přesně, jak mnohdy těžký byl náklad naložený na vaše bedra. A jste schopni v rámci sebereflexe uznat i některé lidské přešlapy, kterých se každý člověk dopustí. Někdy je má sice v sobě jako svou třináctou komnatu, ale víte, že teď právě je ta chvíle, kdy můžete alespoň pootevřít její dvířka. Není třeba otevření dokořán, ale uvědomění si obsahu, co tato komnata skrývá.

„A s úsměvem „– Kostlivce ve skříni– nehledejte.

A byli byste šťastní, kdyby poselství pokory, odpovědnosti, úcty a empatie, převzala i nastupující generace. Aby i za jejich prací bylo vidět, že to není jen honba za snadnější, rychlejší a co nejlépe placenou budoucností. Že smyslem tohoto povolání není získání nadřazené role, ale právě pokorná služba lidem.

A možná poprvé plně pocítíte, jak důležité je, že jste se sem mohli vrátit. Že jste měli to privilegium **dožít se této chvíle.**

Já sám to za obrovské privilegium považuji. Že tolik let, tolik pacientů, tolik vlastních i cizích životních příběhů – to všechno vás nezlomilo, ale dotvořilo.

Najednou už nejde o to, kdo měl nejhezčí úsměv nebo kdo nejlépe obstál u státnic. **Dnes už nejste ti Vládci Všehomíra „FRAJEŘI“, kteří se dívají na práci starší generace mnohdy s despektem a dá se říct někdy i s neúctou.** Dnes obdivujete něco mnohem cennějšího – životní práci a příběhy těch, kteří sedí vedle vás a vzpomínáte na ty, kteří už tu s vámi být nemohou. Nikoliv se smutkem, ale s pocitem prožitku společných zážitků.

Zlatá promoce se tak stává okamžikem zvláštního procitnutí. Člověk pochopí, že skutečný význam tohoto setkání není v nostalgii po mládí, ale v úctě k cestě, kterou každý ušel.

A s tímto pochopením se atmosféra slavnostního sálu změní – není to jen krásný obřad, je to oslava života ve všech jeho podobách.

S každým podáním ruky, s každou otázkou v hlavě – **ktorej či která ty jsi**, s každým úsměvem spojeným se vzájemným poznáním, se začnou dít malé zázraky, Společné dávné vzpomínky, které ležely někde hluboko, přikryté prací, rodinou, starostmi a vlastní cestou, se začnou zvedat tiše nad hladinu.

Stačí jediná věta:

„Pamatuješ si, jak jsme?“

A najednou se začne mozaika znovu skládat. Nejprve po kouscích, s opravami, pak stále rychleji a jistěji.

Některé obrazy vypadají, jako by je čas jen lehce přebarvil. Jiné vzpomínky jsou tak živé, jako by se staly včera:

Společné učení na zkoušky, Jardovi a Tondovi výstřelky, paní Machýčková, uzmuté popelnice, Brežněv (Jarda ví), bramborové brigády, rodeo na krávě, zabíjení myší ve slavníku, putování za krásnými spolužačkami do Kobylé, docent Jirka a jeho Mirka, praxe, Restaurace na Růžku, Študáč, Tonda a socha, Karviná, Ječivý Emil, cvička v Domečku hrůzy, docent Persteril, první setkání s počítačem- monstrem té doby, vojenská příprava, podplukovník Mína, pak první kontakt s pacientem, ten zvláštní pocit odpovědnosti, který nás tehdy zasáhl. Nutno podotknout, že tento pocit mnohdy více zasáhl kamaráda, který vám sloužil jako pokusný králík a vrtací podložka zároveň v hodinách konzervační stomatologie.

Ta mozaika je sice mnohdy chaotická, stejně jako rozbité střepy, ale více sběračů, lepší výsledek.

A také spousta dalších malých studentských dobrodružství, která jsme tehdy brali jako samozřejmost.

A samozřejmě i společná setkání při absolvování první atestace, morovou hrozbu jménem docent Šícha, vojenské cvičení v Hodoníně, topinky s tvarůžkem pálivou paprikou a cibulí s pivem a další a další „čisté radosti života“ tenkrát ještě nezatíženého jeho tíhou.

I když nelze opominout ducha doby, radosti při vítězství a získání titulu mistrů světa v hokeji v kontrastu s přítomností ruských tanků v ulicích plných lidí,

považujících alespoň toto vítězství za symboliku. I toto memento by měla dnešní mladá generace lépe chápat.

Vidíte, že chaos v předchozím odstavci vládl i mým zápiskům.

Nu což, budiž tomu tak.

Čas je však zvláštní malíř. Některé okraje příběhů zarovnal, některé detaily zvýraznil. Někdy si nejste jisti, co byla přesná realita a co jen poezie či dramatické vyjádření vzpomínky – ale to vůbec není podstatné. Podstatné je, že když dnes sedíte vedle sebe, cítíte, že to všechno bylo skutečné. Že to formovalo vás, vaši profesi, váš život. Že jste to skutečně zažili.

A tak si s každým spolužákem vyměníte pár vět a přibývá další střípek. Otevírají se dávná jména, tváře profesorů, situace, které byste bez toho rozhovoru nikdy nevytáhly z paměti. A najednou – jako když někdo sestaví starý film pro pamětníky a zapne projektor – se celý padesát let starý příběh znovu rozběhne. Ne stejný jako tehdy, ale ani ne úplně jiný. V podvědomí slyšíte i šelestivý zvuk filmových promítaček té doby.

Čas jej lehce oprášil, možná zjemnil ostrosti, ale vrátil mu duši. A vám to dovolí pochopit, jak hluboké kořeny sounáležitosti v sobě všichni neseme.

A tehdy si člověk uvědomí, že Zlatá promoce není jen návrat na fakultu – je to návrat k sobě.

Je to ta chvíle, kdy člověka přepadne hluboké zamyšlení.

Díky. Díky, že jsem se mohl tohoto okamžiku dožít. Díky za zdraví, za cestu, za všechny, kteří stáli po mém boku. Díky za hodnoty, které mi rodiče předaly.

Najednou si uvědomíte, že padesát let není jen číslo. Je to součet všeho, co byl váš dosavadní život. Váš život už má jasné obrysy. Vidíte, co jste si dosud neuvědomili.

Vidíte před sebou nejen spolužáky, ale i vlastní životní stopu. Partnery, kteří šli vedle vás. Vaše děti, které vyrostly do podoby dospělých lidí majících své sny a mnohdy za nimi kráčí ve vašich stopách. Vnoučata, která do života přinesla další rozměr.

A najednou cítíte klidnou pokornou hrdost. Víte, že jste svůj život nepromarnili. Že jste měli možnost pomáhat, tvořit, předávat, milovat, být oporou a tu stopu po sobě zanechat.

A samozřejmě vás napadne myšlenka. „Ať se ještě jednou sejdeme.
Zlatá promoce se tím mění v něco jiného než jen v setkání. Je to uznání vlastní cesty, poděkování životu a tichá naděje, že ještě není napsána poslední kapitola.

A takto jsem to milí spolužáci cítil já, jeden z těch osmi desítek Zlatě promovaných. Těším se na další možné setkání. Věřím, že Láďa Šrubař – náš Strážce duší, protokolárně v hospodě tímto jmenovaný, to nějak zajistí. Věřím mu. A pokud tu budeme, budme mu nápomocní. Protože každé takovéto setkání je pomyslnou transfúzí života do našich žil.

S úctou Ladislav Korotvička i MUDr po 50 letech

Skončeno v 5.37

Loštice 21.11.2025

PS: A za dvě hodiny budu u stroje. Nezměkneme!

I takoví jsme byli – rok 2022 Strašák jménem COVID 19

A čeho si v životě nejvíc vážím:

Klíčová slova: rodina – přátelství – zdraví – svoboda – empatie a pokora – pevnost a stabilita charakteru – možnosti dělat práci a koníčky, které mě naplňují – chlapeckého konzistentního postoje, pracovního kolektivu, kde slovo dobrý kolega či kolegyně je pojem bráný vážně a s respektem. A to vše, stále okořeňované pravidelnou denní dávkou humoru a životní vitality.

Zlatá promoce – 20.11.2025 VOX POPULIS

ročník Stoma 1975 slavnostní aula VN Olomouc, Klášter Hradisko

Vaše Honorabil –vážená paní prorektorko, Vaše Spectabilis, vážený pane děkane vážená akademická obci, milí hosté, vážené kolegyně, vážení kolegové. Dnes jsme se sešli, abychom společně oslavili významný životní okamžik: naši zlatou promoci.

Je to chvíle návratu – návratu k místu a městu, kde jsme před půlstoletím převzali diplom doktora medicíny a s ním i závazek věnovat svůj život poslání lékaře.

Tato slavnostní aula – sídlící v **někdejším premonstrátském klášteře Hradisko** – má svůj **genius loci**. Jeho staleté zdi pamatují doby modliteb, válečných vřav, utrpení, léčení i vzdělávání. Dnes je součástí krásně zrekonstruované **Vojenské nemocnice**. A právě zde se prolíná kontinuálně **historie s posláním**, které je nám všem blízké: ***služba člověku a jeho zdraví***.

Když se ohlédneme zpět, tak se v tomto ohlédnutí vidíme jako mladí, začínající, entuziasmem naplnění absolventi. Ale také si pak plně uvědomíme, jak **nesnadná**, ale také **naplňující**, byla naše dosavadní profesní cesta. Společnost, lékařství a také stomatologie prošly během padesáti let tehdy nepředstavitelnou **revoluční proměnou**. Od oboru, který byl odbornou společností tak trochu vnímán jako Popelka medicíny – až po plnohodnotnou součást medicíny celostní. Zažili jsme obor, kde jsme se o fous minuli se šlapací vrtačkou – obor od jednoduchých nástrojů, mnohdy trochu Robinsonských postupů, filmových rentgenů až po digitální technologie, 3D skenery, lasery a dnes technologie podporované umělou inteligencí. Jsem přesvědčen, že nebýt společenských změn v roce 1989, byla by naše profesní cesta jiná.

Kostrbatější – na pokrok pomalejší. Chyběly by výzvy, které před nás postavil život v podobě soukromého podnikání, odpovědnosti nejen za sebe, své blízké, ale i za své zaměstnance.

Nutno dodat, že jsme měli tu úžasnou možnost na vlastní kůži prožít revoluční proměnu našeho oboru, jako nikdo jiný před námi.

Nicméně:

Změnil se svět kolem nás – **ale podstata zůstala stejná:**

Člověk, empatie, odpovědnost. Odpovědnost vůči pacientovi, ale i k sobě samému.

Každý z nás šel svou vlastní cestou.

Někdo pracoval v nemocnici, jiný v ordinaci, další ve vědě či pedagogice. Většina nás změnila i své sociální role. Od zaměstnance k podnikateli. Ale všechny nás **spojovala touha dělat medicínu poctivě, srdcem a s respektem k pacientům i kolegům.**

Dnes vzpomínáme dobu, kdy nás naše rodiny podporovaly, škola bavila i trýznila, kdy jsme zažívali studentské lásky a bezstarostnost studentského života.

A proto musíme s tichou úctou vzpomenout i na kolegy a spolužáky – kteří **už nejsou mezi námi**.

Zůstávají však v našich vzpomínkách – a v duchovní přítomnosti této chvíle.

Dnes stojíme opět spolu – o padesát let starší, možná moudřejší, jistě pokornější – a přece s pocitem **hrdosti**, že jsme obstáli.

Život ukázal, že jsme naplnili poslání, ke kterému nás naše Alma mater před lety vyslala a že jsme ochotni i my předat své zkušenosti našim nástupcům.

Vaše Magnificence – paní prorektorko, Vaše Spectabilis – pane děkane vážená akademická obci, vážení hosté.

Jménem všech absolventů promočního ročníku 1975 děkuji Univerzitě Palackého v Olomouci

za vědomosti, které nám dala – a za to, že i po padesáti letech zůstává místem, kam se vracíme s vděčností a srdcem plným vzpomínek.

A v neposlední řadě děkujeme všem, kteří tuto slavnostní chvíli zajišťovali a umožnili nám setkání s přáteli.

A nám všem, poněkud starším a zocelenějším, kteří jsme měli štěstí a v tomto auditoriu se znovu po letech setkali, přeji pevné zdraví a radosti ze života.

A závěrem pro nás pasivní znalce jazyka latinského dodávám:

„Gaudet ergo velut iuvenes olim fuimus

A pro ty, co latinu vytěsnili:

Radujme se tedy tak, jako když jsme byli mladí.

Za sebe, a věřím že i za ostatní kamarády a kamarádky dodávám a slibuji, že v srdci – mladí zůstaneme.